

[Pürschel.]

værdifuldt og forhaabentlig er det, og man hører stadig Snakken om, at der skal være værdifulde Mineralier, dog stadig ledsaget af den beklagende Bemærkning, at det kan ikke betale sig at udvinde dem, navnlig paa Grund af de særdeles vanskelige Transportforhold deroppe. Men hvordan det nu end er, maa man erkende, at det er urimeligt at have en Minelov i Danmark, men ikke have en saadan i Grønland, og man maa erkende, at det vilde være uheldigt, hvis der viste sig at være værdifulde Mineralier deroppe, da ikke at have en Lov, der regulerede Udnyttelsen deraf. Jeg haaber derfor, at de Arbejder, som det er mig bekendt man har i Gang, maa resultere i, at man ser et Lovforslag herom i Rigsdagen; det skulde ikke gerne vare længe. De Betæneligheder, der har bestaaet paa Grund af de usikre Forhold vedrørende Suveræniteten og den uheldige Traktat af 1924, maa jo nu være fjernet, efter at Suverænitetsspørgsmaalet ligger klart. Det er Danmark, der har Suveræniteten i Grønland, og det er Danmark, der lovgiver for Grønland. Jeg siger dette med særligt Henblik paa den Fredningslov, som utvivlsomt er en Nødvendighed baade for visse østgrønlandske og for visse vestgrønlandske Dyr, og fordi det utvivlsomt er nødvendigt i Østgrønland at forbyde Fangst ved Hjælp af Gift.

Danmarks grønlandske Politik maa være Udtryk for en klar Vilje til at holde fast paa dette Land og til selv at lede Udviklingen og føre den frem i et Tempo, som de Folk, der kender Grønland, finder er det rette, det vil sige det Tempo, i hvilket den grønlandske Befolkning under dansk Ansporing kan følge med, og jeg haaber, at dette Synspunkt maa blive det sejrende og ikke et Synspunkt, der muligvis udefra og gennem Organer her i Landet kan stræbe at gøre sig gældende, og som gaar ud paa, at man skal søge at vise sin internationale Forstaaelse. Det kan være meget smukt, men dette maa ikke købes for dyrt, og det maa ikke købes paa Bekostning af det grønlandske Samfunds Interesser og Danmarks Interesse i at bevare dette Samfund i nær Tilknytning til Danmark.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om nogle politiske Spørgsmaal i øvrigt, og da først til den højtærede Statsminister, som for nogen Tid siden er kommet til det Resultat, at Tiden ikke er inde til en isoleret Afrustning. Det samme Resultat kom jeg til i 1924, da jeg havde den Ære paa mit Partis Vegne at føre Ordet om det Afrustningsforslag, man den Gang debat-

terede. Jeg erkender, at en Forsinkelse paa 10 Aar er forholdsvis moderat for et moderne Fremskridtsparti, og siger derfor ikke noget videre til, at Statsministeren først nu er naaet til denne Erkendelse. Jeg synes i øvrigt, at den burde indgyde ham en vis Følelse af Taknemmelighed over for Landstinget, som jo er den eneste Faktor, der har forhindret ham i at føre Landet ind i en Tilstand, som han selv erkender, at Tiden ikke er inde til. Men Utak er jo Verdens Løn, og Statsministeren er paa dette Punkt en fremragende Repræsentant for Verden.

I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge: Er Udenrigsministeren enig i, at Tiden ikke er inde til Afrustning? Det er et Spørgsmaal, som har meget betydelig Interesse til Vurdering af hele Regeringens Stilling, og som jeg derfor vil bede den højtærede Minister om at besvare. Hvis han ikke er det, mon Tiden saa ikke er inde til for Statsministeren at faa sig en Udenrigsminister, der forstaaer, hvad Tiden er inde til? Ordene maa jo i øvrigt betyde, at man ikke er afrustet, og at man ikke vil nærme sig Afrustningen mere end allerede sket, det vil sige, at man ikke vil afskaffe det, man har. Naar man ikke vil afskaffe en Ting, maa det vel være, fordi man vil bruge den, og naar man vil bruge en Ting, maa det vel være, fordi man mener, det kan nytte at bruge den, og heri har vi da et nyt og stærkt Indicium for, at Socialdemokratiet har forladt den radikale Sætning, der hidtil var det fælles Bannermærke: Hvad kan det nytte?

Men naar man vil bruge en Ting, maa man ogsaa spørge: Kan den bruges? Og her mindes vi den foregaaende Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Udtalelse, hvor stolt han var af at sidde og administrere en Ordning, der ikke kunde bruges, og hvor stolt han var af sin Medvirkning til, at man virkelig var naaet dertil. Og her rejser sig da det Spørgsmaal, om den Minister, der i Øjeblikket er ansvarlig for dette Forsvarsvæsen, og som, som jeg har udviklet det, maa mene, at han vil bruge det, erkender, at det kan bruges, eller om han deler sin Forgængers Anskuelse, at det ikke kan bruges. Hvis han ikke deler Forgængerens Anskuelse, hvorfor saa ikke søge at afhjælpe Manglerne, ikke ved indsmuglede Pillerier her og der, men ved en aaben og ærlig Indsats for at afhjælpe uforsvarlige Tilstande, og hvorfor ikke søge at lette sig Opgaven ved et Samarbejde, et Samarbejde med Sverige f. Eks., som det allerede har været berørt, for med fælles Kræfter at